

Západočeská univerzita v Plzni

Fakulta pedagogická

Katedra hudební výchovy a kultury

POSUDEK BAKALÁŘSKÉ PRÁCE

(vypracovává oponent práce)

Student/ka:	Barbora Kovářiková
Studijní program:	Specializace v pedagogice
Studijní obor:	Hudba se zaměřením na vzdělávání
Téma bakalářské práce:	VLIV HUDBY NA ČLOVĚKA
Vedoucí práce:	doc. PaedDr. Marie Slavíková, CSc.
Oponent práce:	Prof. PhDr. MgA. Jan Vičar, CSc.
Akademický rok:	2019/2020

Koncepce práce a její struktura:

Obrovité, široké a závažné téma, které stěží mohlo být v rámci nerozsáhlé bakalářské práce pojednáno jinak než na úrovni seminární práce či rozsáhlejšího referátu, a to formou nepřesných výpisků z literatury, sporných interpretací a kusých parafrází na základě přehledových a slovníkových příruček (Kuhn, Poledňák, Sedlák, Váňová aj.). Škoda, že nebyly například využity nové dostupné výzkumy Marka Sedláčka nebo disertace Romana Mlejníka *Hudba a emoce* (2016), sociologický výzkum Bekův, nemluvě o četné zahraniční literatuře typu publikací J. Slobody.

A škoda, že autorka spíše neaplikovala závěry výzkumů na vlastní segment veřejnosti, aby tak prověřila jejich historickou či teoretickou platnost.

Diplomantka si náročnost své volby uvědomila a v úvodu k tomu sdělila (s. 2): „Vliv hudby na člověka je velmi rozsáhlé téma, na které se dá pohlížet z několika úhlů. Já si dala za cíl zodpovědět především tyto otázky: Jaký vliv má hudba na podvědomí jedince? Kteří činitelé ovlivňují hudební vnímání a prožívání hudby? Jak se tyto vlivy odrážejí na následném výběru hudby k poslechu (hudebních preferencích)?“ Není překvapivé, že na tyto závažné vědecké otázky autorka neodpověděla.

Jádrem spisu je srovnání (bohužel málo dokumentované a nepřesvědčivé) výzkumů (nebo spíše anket?) obsažených ve dvou nedávných bakalářských pracích obhájených na FPE. Proč ke srovnání nebyly využity daleko metodologicky přesvědčivější četné výzkumy brněnské? A ještě jednou: Proč se autorka neodhodlala k výzkumu vlastnímu?

Kladem práce bakalářského spisu je (alespoň povrchní) osvojení si řady poznatků a pojmů. Je třeba také ocenit autorčinu snahu „poprat se“ se společensky, psychologicky a esteticky závažným a aktuálním tématem. Cenné je také připomenutí podnětného spisu Olivera Sackse.

Obsahová stránka:

Autorka pojednává v prvních kapitolách o svém tématu z hlediska hudební psychologie, hudební fyziologie, částečně hudební sociologie, téměř vůbec ne z hlediska hudební estetiky. Látka je to nesnadná, a proto spis obsahuje řadu dílčích zjednodušení, dezinformací, nepřesných interpretací a paušalizací. Objevují se v něm také formulace svědčící o nepochopení složitější tematiky, například o „výstavbových změnách“ (?) či o „sémantičnosti v hudbě“ (viz podrobněji na s. 11), nebo vysvětlivky (jakoby potřebné pro samotnou autorku) typu: „Agogika umožňuje uvolněný přednes tempa skladby, kterou může každý chápat po svém. Interpret nedodrží přesně daný metrický a tempový sled, ale ožívuje jej o nepatrná zrychlení a zdržování...“ (poznámka č. 49 na s. 18.), nebo: „Na základě vzniku několika hudebních věd (muzikologie, hudební estetika, hudební dějiny) se „hudbu“ pokoušelo definovat několik autorů atd.“ (s. 4).

Jazyková stránka:

Zpočátku solidní jazyková úroveň později kolísá ve složitějších formulacích z důvodu věcné nejasnosti pojmů a pojednávaných skutečností. Jako nahodilý dodatek velmi nízké stylistické úrovně působí výpisky z českého překladu knihy Olivera Sackse *Musicophilia...*, i když podle pisatelčina vyjádření právě tato kniha byla podnětem k volbě tématu bakalářské práce. V textu se občas vyskytují překlepy, namátkou hned na začátku: „hierarchy“, „huba písčiny“ (s. 3).

Formální stránka:

Práce má standardní strukturu, disponuje všemi formálními náležitostmi a poznámkovým aparátem. Za formální nedostatek lze ovšem považovat to, že nečerpá z primárních zdrojů (citování E. Gurney, O. Zich, R. Müller-Freienfels, F. Nietzsche, J. Wróblowa-Koblewska, Th. W. Adorno – a další autoři), ale opírá se pouze o sekundární literaturu (Poledňák, Sedlák, Váňová aj.), kterou bohužel dalším posunem nepřesně interpretuje. To se týká třeba i typologie posluchačů (s. 14). Poledňákova práce zmiňovaná na s. 22 není kniha, ale studie.

Hodnocení: dobře

V Plzni dne 2. června 2020

.....